

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Archdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter
accommodatæ ...

De Controversijs Polemicis, & Scholasticis, etiam modernis

Archdekin, Richard

Antverpiæ, 1682

Caput 11. De numero Sacramentorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40853

4. Quis quæso his inspectis de hac fidei veritate dubitare audeat? Nisi Augustino, & toti antiquitati, & primitivæ Ecclesiæ diffidat, aut ipsi Deo qui per tot signa & prodigia hanc doctrinam Ecclesiæ suæ tam apertè testatam, & commendatam reddidit. Plura in hanc rem dedi Tractatu de Miraculis edito Lovanii anno 1667.

CAPUT XI.

De numero Sacramentorum.

Sacramentum apud Catholicos, est sensibile signum, & causa gratiæ sanctificantis. Numerum Sacramentorum docent esse septenarium cum *Trid. sess. 7. de Sacram. Can. 1.* Duo tantum propriè dicta novi Testamenti Sacramenta admittunt Sectarij, nempe Baptismum, & Eucharistiam sive Cœnam Domini: quamvis nec in hoc numero omnes inter se conveniant.

Sed hoc argumento unico fati redarguuntur: Nihil credunt esse de fide Sectarii moderni, quod in claro & aperto Dei Verbo non continetur. Sed nullibi in Verbo Dei claro & aperto continetur, duo tantum esse novi Testamenti Sacramenta. Ergo non est fide credendum duo tantum esse Sacramenta.

Si reponant, in Scripturis nullibi etiam apertè dici septem esse novæ Legis Sacramenta. Respondetur, Catholicos non credere ea tantum esse de fide, quæ in Scripturis clarè & disertè continentur; ut Sectarii, sed admittunt ad Regulam fidei præter Scripturam, quando obscura est, traditionem & definitionem Ecclesiæ necessariò pertinere, uti probavimus supra par. 1. cap. 7. & 8.

§. I. *De Confirmatione.*

Primò itaque Confirmationem verum esse Sacramentum ex Scriptura, cum primitivæ Ecclesiæ traditione conveniente probamus. Nam *Act. cap. 8.* narratur quod cum audissent Apostoli quòd Samaritani recepissent Verbum Dei, & baptizati essent in nomine Domini Jesu : *Tunc imponebant manus super illos & accipiebant Spiritum sanctum.* Atqui illa impositio manuum post Baptismum erat signum sensibile vi cuius conferebatur Spiritus sanctificans. Ergo erat Sacramentum distinctum à Baptismo, quod Ecclesia ab initio Confirmationis Sacramentum appellare consuevit. Nihil enim aliud ad propriam Sacramenti rationem requiritur, quam ut sit signum sensibile, à Deo constitutum, ad conferendum gratiam sanctificantem, sine qua Spiritus sanctus accipi non potest. Quæ institutio iterùm *Act 19. v. 6.* declaratur, ubi narratur, quomodò Paulus postquam in nomine Jesu baptizavit, *imposuit illis manus, & venit super eos Spiritus sanctus;* cum aliis donis externis, quæ illi erant annexa.

Hic autem Scripturæ sensus ex traditione, & consensu primitivæ Ecclesiæ apertè colligitur. Nam *Clemens I. epist. 4.* primo sæculo ab initio Ecclesiæ illius usum his verbis declarat. *Omni- bus festinandum est sine mora renasci Deo, & demum consignari ob Episcopo, sepriformem Spiritus sancti gratiam percipere... quia aliter esse perfectus Christianus nequaquam potest... ut à B. Petro accepimus, & ceteri sancti Apostoli præcipiente Domino docuerunt. Quid quæso in rem hanc clariùs, quid antiquius ? ut-*

potè

potè ap ipso Petro , cæterisque Apostolis continuo per manus acceptum.

In tertio sæculo *Fabianus epist. 2.* Sancti Chris-
matis confectio per singulos annos est agenda...
quia novum *Sacramentum* est.

Melchiades Papa , qui quarto post Christum
sæculo Ecclesiam gubernavit *ad Episcopos Hispania*
sic scribit. Quæsitis utrùm majus esset Sacra-
mentum manus impositio Episcoporum , quàm
Baptismus ? Scitote utrumque magnum esse Sa-
cramentum : & sicut unum à Majoribus fit, id est,
à summis Pontificibus, quod à minoribus perfici
non potest, ita & majori veneratione veneran-
dum & tenendum est.

S. August. *lib. 2. contra litteras Petiliani c. 104.*
In hoc, inquit, unguento *Sacramentum* Chrisma-
tis vult interpretari, quod quidem in genere vi-
sibilem signaculorum sacrosanctum est, sicut
ipse Baptismus. Alios primitivæ Ecclesiæ testes
præterea plurimos : quia ex his manifestum est
aut primævam Ecclesiam errasse, aut Ecclesiam
Romanam Confirmationis *Sacramentum* ritè u-
surpare.

§. II. De *Extrema Vnctione.*

Sacramentum extremæ Vnctionis fundatur in
Scripturis *Marci 6.* Ubi de Apostolis dicitur.
"Et exeuntes prædicabant ut pænitentiam age-
rent, & dæmonia multa ejiciebant, & unge-
bant oleo multos ægros, & sanabant. Materia
autem, forma, & effectus hujus Sacramenti di-
stinctius declaratur *Iacob. 5.* *Infirmatur quis in*
vobis, inducat Presbyteros Ecclesia, & orent super eum
ungentes eum oleo in nomine Domini, & oratio fidei
salvabit infirmum, & si in peccatis sit remittentur ei.

L. 3

Ex

Ex his argumentandum est ut supra : Signum sensibile ex institutione divina , à Presbyteris Ecclesiæ, ægris conferendum, quo causatur gratia remissiva peccatorum, necessariò est verum Sacramentum; nam ut ipse Baptismus sit verum Sacramentum, nihil aliud requiritur. Atqui extrema Unctio est tale signum, uti patet ex Scripturis jam allegatis. Ergo Extrema Unctio est verum Sacramentum.

Accedit usus & declaratio primitivæ Ecclesiæ, quæ non potest à vero scripturæ sensu discrepare, aliàs aut ipsa, aut Scriptura falsitatis arguenda esset.

S. Augustinus *lib. 2. de Visit. infr. cap. 4.* olei sacra-
crati delibatio intelligitur Spiritus Sancti typi-
calis unctio. Et *tract. de rectit. Cath. conver.* Quo-
ties aliqua infirmitas occurrerit alicui... oleum
benedictum fideliter ab Ecclesia petat, unde
Corpus suum ungetur, & secundum Apostolum
oratio fidei salvabit infirmum, & alleviabit eum
Dominus, non solum Corporis, sed & animæ
sanitatem accipiet. Ubi vides D. Augustinum
hanc Jacobi Apostoli Scripturam, cum Ecclesia
Romana, de extremæ Unctionis Sacramento ad-
mittere, & explicare.

Denique universæ Ecclesiæ primitivæ ea de
re praxim & consensum disce ex *Cone. Nicano 1.*
Can. 69. Transacto, inquit, anno debet Sacer-
dos benedicere aquam & oleum, non sicut fit in
Baptismo, neque sicut benedicitur Chrisma, sed
sicut oleum infirmorum.

Ex his, dilemmate sæpius formato, facile o-
stendes circa hoc Sacramentum vel primitivam
Ecclesiam, vel modernos sectarios errare.

§. III. De Ordine.

Sacramentum Ordinis quo Ministri in Ecclesia ad functiones sacras assumuntur, & consecrantur, patet ex scripturis 1. ad Tim. 4. Noli, inquit, negligere gratiam quæ data est tibi per Prophetiam, cum impositione manuum presbyteri.

Cum enim ad exercenda ministeria divina opus sit aliquâ Dei vocatione, ut declarat Apostolus ad Heb. 5. *Omnis Pontifex ex hominibus assumptus est; non enim quisquam sibi assumit honorem sed qui vocatur à Deo*: hinc necesse est signo aliquo sensibili à Deo instituto hanc vocationem innotescere, quod exprimit Apostolus per impositionem manûs, qua confertur gratia, & potestas sacra ministeria exercendi, nec amplius ad veram Sacramenti rationem requiritur.

Et quidem primò post Christum sæculo Clemens Romanus lib. 3. *constit. Apost. c. 27.* Ordinem Ecclesiasticum per gradus distinguit in Episcopos, Sacerdotes, Diaconos, Lectores, Cantores, Janitores, subdens, Hic est Ecclesiasticus Ordo & Conventus.

S. Cyprianus sæculo tertio docet, Ordinem esse Sacramentum quod iterari non potest, æque ac baptisma, in libro de Cardinal. Christi operibus cap. de lotionem pedum, sic scribit; docemur quæ sit Baptismi & aliorum Sacramentorum stabilitas; nam Baptismum repeti Ecclesiasticæ prohibent regulæ... & nemo sacros Ordines semel datos iterum renovat.

S. Augustinus contra Epistol. Parmeniani cap. 13. Ostendens ab Episcopis hæreticis ordinatos, non esse iterum in Ecclesia Christi ordinandos, Ordine

nem esse Sacramentum non minùs quam Baptis-
mum apertè declarat. Si (inquit) nos malè faci-
mus, ipsi explicent quomodo & Sacramentum
Baptismi non possit amitti, & Sacramentum Or-
dinati possit amitti... si enim utrumque Sacra-
mentum est, quod nemo dubitat, cur illud non
amittitur, & illud amittitur? neutri Sacramen-
to injuria facienda est. Et iterum *lib. 1. de Baptis-
mo contra Donatistas cap. 1.* Sacramentum Baptis-
mi est, quod habet qui baptizatur, Sacramentum
dandi Baptismi est, quod habet qui ordinatur.
En quoties Ordo in ratione Sacramenti Baptis-
mo æquiparatur ab indubitato teste, & Docto-
re istius primævi temporis, quod ab ipsis Secta-
riis inter aurea Ecclesiæ sæcula candido lapillo
notatur.

Sed in hoc saltem cum Ecclesia Romana con-
veniunt Anglicanæ Ecclesiæ Protestantes, quod
admittant in vera Christi Ecclesia necessarios
esse Episcopos, & Ministros, qui ab ipsa Ordinem
suum, & jurisdictionem accipiunt, quamvis ne-
gent esse Sacramentum. Nam absque Ordine
non magis eorum Episcopis & Ministris quam
cuius de plebe propria esset potestas baptizan-
di, conficiendi Eucharistiam, aut exercendi alia
Ecclesiæ ministeria.

Verùm hinc summa emergit difficultas, quo-
modo Ecclesia Anglicana, postquam à Romana
defecit, possit ostendere se habere veros Epif-
copos, & consequenter veros Ministros, qui per
legitimam Ordinationem potestatem suam à
Christo participarunt. Nam sine legitima or-
dinatione non potest esse verus Episcopatus, sine
vero Episcopatu, non potest esse verus Clerus,
sine vero Clero nequit subsistere vera Christi
Ecclesia.

Porro

Porrò in Anglia ultimum, qui Episcopalem Ordinem suscepit, fuisse Polum Archiepiscopum Cantuariensem apertè ostendit Stapletonus, Hardingus, Bristo, Reynold, aliique Catholici Doctores, qui circa ea tempora scripserunt, & ad respondendum huic difficultati adversarios frustra provocarunt. Et hinc solidè demonstrant neque Parkerum, qui post Polum Archiepiscopi Cantuarensis nomen in hæresi primus usurpavit, neque ullum ex cæteris Angliæ Prælati ab ullis unquam Episcopis fuisse ordinatos. Adversarii autem de hac re toties postulati ut per tabulas, aut testes declararent à quibus Episcopis, quando, quo loco fuerint consecrati, nunquam spatio quinquaginta annorum potuerunt legitimæ ordinationis argumentum, aut testimonium proferre. Quod doctissimè probatum invenies in Tractatu ea de re edito anno 1659. ab Illustrissimo Præsule qui modò Dublinensem Ecclesiam legitimâ Ordinis potestate fœliciter gubernat, cui plurimos annos voceo.

Questiones alia de Sacramentis, & de Praxi Hæreticos Ecclesia reconciliandi, traduntur infra in Resolutionibus Theologicis part. 3. in fine, &c.

CONCLUSIO.

Adversus modernos vulgi errores à vera fide retrahentes.

Hæc quicumque legis, quicumque audis, aperi tandem oculos, tua que fœlicitati gratulare; quod semotis popularium errorum tumultibus, licuerit in veritatis Sacrarium intromere, & ex sinceris primitivæ Ecclesiæ suffragiis ancipitem